

Dwa a dwažasty wjazor.

Jan: „Něto bžomy sgonišch, kaš jo ten Schpaniški k tym žiwym pschifcheš.“

Nan: Jo, ale chylu dejscho na to pozakafsch, přerwej jo še hyschczi nězo druge stašo, zož debu wam hulizowafsch.

Schyfne: „Zo to jo byšo?“

Nan: Robinson žěšcho na tej zošna poglědat, kotrejž te žiwe šlědk wostawili běchu. A lej, we tom přednem namaka won złowěka lažezego, ten běšcho na nogach a na rukoma huwěšany. Robinson rošrěšnu ned jogo wěšby a pošwigowafcho togo poš humarkego. Ale ten namožafcho stanufsch, namžafcho tež powědafsch, ale zhnafcho welgi tefchne. Dokulž pak běšcho to jaden tych žiwych, sawoła won Pětko, kenz rowno te humarke na kopizu nošafcho, ab ten še s nim rošgranaš. Ale lěbda běšcho Pětko pschifcheš a na tog złowěka poglědnul, klěknu won k němu došoj, pošchafcho a hajkafcho jogo, škofafcho potom a rejowafcho, kamašcho ruze a bijafcho še šam, wołafcho šašej a zhnafcho aš nerošymny. A to zešu dšujku chylu, a Robinson niewěžefcho, zo to dežašo hysch. Našlědku hugroni Pětko: Moš nan, moš nan!

Možno nějo hopiřafsch, kaš šchašo še Pětkowe wjašele pošafowafcho. Dwažascza raš a hyschczi wězej škozj won do zošna a šašej wen, šědafcho še k šwojom nanoju, wotpnie šebe šapu a pošožj nanowu głowu